

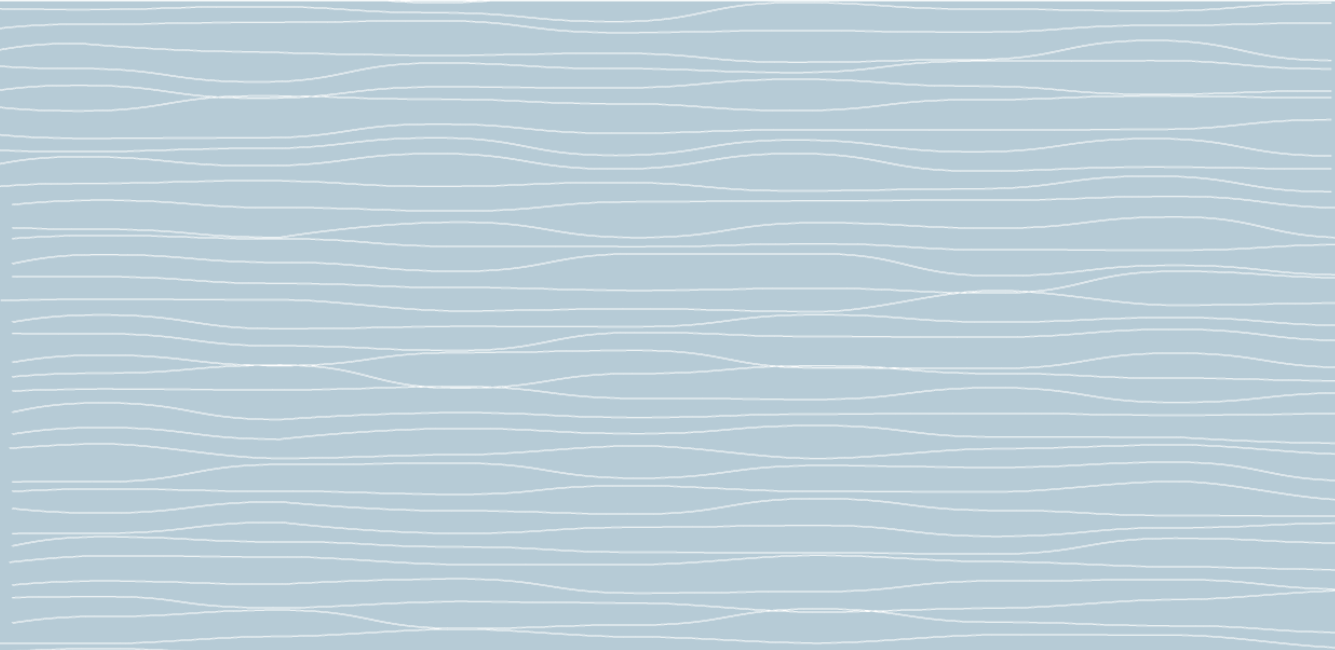
IUI – EN PRIVAT AKADEMI

GUNNAR ELIASSON

SÄRTRYCK ur Magnus Henrekson, red. (2009), *IFN/IUI 1939–2009*.

Sju decennier av forskning om ett näringsliv i utveckling.

Stockholm: Ekerlids.

KAPITEL 9

IUI – EN PRIVAT AKADEMI

GUNNAR ELIASSON

Efter krigsslutet fick Sverige uppleva drygt två decennier av stadig och snabb ekonomisk tillväxt. Det intakta Sverige försåg med god förtjänst ett krigshärjat Europa med råvaror och industriprodukter. Ekonomin tycktes gå på räls och svenskarna byggde upp en stark tilltro till framtiden. Vi kunde tryggt kosta på oss lite mer, gärna ta ut lite i förskott från en ljus ekonomisk framtid.

1970-TALETS OLJEKRISER – EN LÄRORIK HISTORIA

Så kom plötsligt 1970-talets oljekriser. De följdes av ett drygt decennium av stagnation bland industriländerna. Den politisk-ekonomiska debatten skakades om ordentligt. Ur den makroekonomiska analys som av tradition dominerat svensk ekonomisk-politisk debatt kunde inte något sammanhang i vad som hände vaskas fram. Den politik som fördes snarast förvärrade det ekonomiska läget. Intresset för den då nästan bortglömde entreprenörsteoretikern Joseph Schumpeter vaknade dock upp över hela västvärlden. ”Bristen på entreprenörer” blev ett tema som levde kvar under hela 1980-talet. Försöken att hitta nya och bättre modeller för att förklara betydelsen av ekonomisk dynamik innebar att keynesiansk makroteori tappade anseende. Därmed reducerades också snart den centrala teoretiska roll som keynesiansk makroteori ger åt statsmakten genom att den *antas* kunna kontrollera den totala efterfrågan i ekonomin.

Jag skrev min avhandling på IUI under några år på 1960-talet och minns mycket väl hur den svenska trygghetskänslan och självgodheten växte sig stark i takt med att den ekonomiska tillväxten gjorde oss allt rikare. Jag kom tillbaka till IUI som chef mitt under pågående oljekriser. Och mötte därvid en styrelse som nära nog ställde krav på att institutet skulle klargöra vad som pågick och vad det hade för konsekvenser för den politik som borde föras.

FÖRETAGANDETS OCH ENTREPRENÖRSKAPETS ROLL I EKONOMIN

Att klarlägga entreprenörens och företagandets roll i den ekonomiska tillväxten var dock ingen lätt uppgift, och inom den nationalekonomiska professionens huvudfåra var intresset för sådana frågor mycket svalt långt in på 1980-talet. Att lyfta fram och explicit analysera den mycket resurskrävande kommersialiseringsprocess där industriellt kompetenta och privat förmögna *venture*-finansierare spelar en avgörande roll tog också emot i en politisk miljö där statsmakten under flera årtionden försökt skatta av privatpersoner deras förmögenheter. För denna inställning fick man också ytterligare stöd i de keynesianska makromodellerna.

IUI var dock relativt väl förberett för denna diskussion. Forskningsagendan hade länge innehållit ett betydande inslag av mikroekonomi och ambitionen fanns att föra upp kunskaper från mikroplanet till makronivån. Detta skapade utrymme för att föra in entreprenören-företagaren i analysen för att studera dennes betydelse även för den makroekonomiska utvecklingen.

Efterfrågan på ny teori var också påtaglig bland dem som skulle bedriva ekonomisk politik och IUI blev en efterfrågad partner i många offentliga utredningar. Oavsett politisk schattering önskade man från kanslihus och opposition intellektuell vägledning vad gällde förslag på kraftfulla ekonomisk-politiska insatser. Det var inte små saker i den ekonomiska makrodynamiken som måste rättas till: svag tillväxt, hög inflation och från början av 1990-talet en hög arbetslöshet. Och hur skulle man klara detta när man var hänvisad till ekonomiska modeller som antingen saknade kontakt med ”marknivån” eller helt saknade dynamik.

En överförenklad version av Joseph Schumpeters entreprenöriella teorikonstruktion, som Schumpeter tyvärr själv bar ansvaret för med sin bok *Capitalism, Socialism and Democracy* från 1942, återställde i någon mån statsmaktens centrala teoretiska ansvar för tillväxten. Nu var det subventioner till forskningen som skulle styra upp innovationstakten och den tekniska utvecklingen. Sedan skulle tillväxten ordna sig själv. Nya institutioner som Statens Industriverk, Styrelsen för Teknisk Utveckling och senare VINNOVA (Verket för innovationssystem) kunde med hjälp av denne s.k. ”linjära Schumpeter” formulera sitt *raison-d'être*. Mot dessa nya förenklingar av verkligheten måste vi på IUI värja oss med god empiri även om det var svårt när den nya synen fått fotfäste vid universiteten.

Inom näringslivet, och inte minst i IUI:s styrelse, som av tradition bestod av enbart industriledare, var man sedan länge både förbryllad och irriterad över den diskussion som fördes under hela 1970- och 80-talen. Denna debatt byggde på en teoretisk grundmodell som företagsledarna hade svårt att både förstå och acceptera. I denna modell antogs den ekonomiska utvecklingen styras av statsmaktens

politik och där fanns ingen ingen aktiv eller självständig roll vare sig för företag eller företagare. Det fanns ett kraftfullt stöd för att institutet skulle bedriva god empirisk ekonomisk forskning som bättre förklarade vad som ägde rum och som gav entreprenören, företagaren och företaget, och även den ekonomisk-politiska miljö de verkade i, en roll av någon betydelse. Styrelseledamöterna var därför inte särskilt trakterade av att den empiriska forskningen grundades på modeller som *a priori* inte gav någon explicit roll för dessa aktörer och den miljö de arbetade i. Det symposium som IUI anordnade 1979 med anledning av hedersordföranden Marcus Wallenbergs 80-årsdag, och den konferensvolym med titeln *Industriell utveckling i Sverige – teori och verklighet under ett sekel* som publicerades 1980, blev något av en programförklaring i detta avseende.

GOD TEORI

God empirisk forskning kräver god teori för att ordna tankar (förutsättningar) och fakta på ett relevant sätt. Men god ekonomisk teori kan inte utvecklas annat än i direkt samverkan med empirisk forskning.

Jag hör ibland från mina kolleger nationalekonomerna att företagsledare inte förstår den modellvärld ekonomer arbetar i och att de inte uppskattar ekonomernas teoretiska abstraktioner. Det är inte min bild, och det gällde definitivt inte IUI:s styrelse under min tid då flera ledamöter som civilingenjörer hade en gedigen matematisk skolning i botten, ofta mycket bättre än den skolning ekonomerna själva bar med sig. Många styrelsemedlemmar förstod mycket väl, när de tog sig tid, vad *a priori*-förutsättningar spelade för roll för de slutsatser man drog ur ekonomiska modeller. Den tiden avsattes ofta vid IUI:s stora årliga styrelsemöte som alltid förlades vid ett par av ”våra” företag. Då presenterades ett urval forskningsprojekt mycket grundligt under ett par dagars sammanträden. Behovet av att utveckla modeller och redskap för att fånga betydelsen av företagandets dynamik för makroekonomin var stor. Om sedan den empiriska forskningen grundad på sådana ”bättre” modeller skulle visa att dessa aktörer egentligen spelade en underordnad roll för den ekonomiska utvecklingen så fick man ta den konsekvensen.

Intressant i detta sammanhang är att samma typ av diskussion låg till grund för beslutet att bilda IUI 1939, nämligen en stor irritation bland industrins företrädare över att politik med stora konsekvenser fördes utan grundläggande kunskaper om hur industrin fungerade. De ansåg också att akademierna bar ett betydande ansvar för denna brist på kunskap.

GRUNDANDET

Idén om en industrins tankesmedja uppkom redan 1934 i form av ett samtal mellan dåvarande ASEA-chefen Sigfrid Edström och dåvarande statsministern Per Albin Hansson, där den förre beklagade sig över politikernas bristande kunskap om vad som pågick i industrin. Per Albin Hansson föreslog att ”industrin” skulle göra något åt saken.

De verkställande direktörerna i fem stora företag (ASEA, SKF, Elektrolux, Separator och LM Ericsson), den s.k. Direktörsklubben, drev under Edströms ledning frågan hur industrin skulle kunna göra sig bättre hörd och utöva inflytande på den ekonomiska politiken. Problemet uppfattades som akut i kölvattnet av en världsdepression, en ökad protektionism samt den socialdemokratiska regeringens ambitioner att styra och ställa med ekonomin utifrån en ideologisk plattform. Försöken att finna former för sakligt umgänge mellan arbetsmarknadens parter ledde så småningom fram till att den svenska policymodellen etablerades. Detta ställde dessutom krav på industrins representanter att kunna presentera fakta i sitt mål. Edström och direktörsklubben var missnöjda med hur Industriförbundet och SAF hade hanterat sitt uppdrag som folkupplysare.

De ansåg att dessa organisationer saknade nödvändig kompetens och var för byråkratiska för att kunna ta på sig en sådan uppgift. Näringslivet bedömdes behöva en ansedd ekonom som Eli Heckscher för att klara av att stå upp mot vänsterekonomernas centralplaneringsargument, inte minst från Gunnar Myrdal. Men Heckscher ville först slutföra sin stora studie över svensk ekonomisk historia, och det var svårt att finna någon annan lämplig kandidat. Diskussionen i Direktörsklubben kom dessutom i konflikt med organisationernas intressen och drog ut på tiden. Direktörsklubben satte därför upp ett särskilt utrednings- och upplysningsorgan (FUIF), som dock misshagade organisationerna ännu mer. Resultatet blev så småningom att IUI inrättades den 1 februari 1939. Och redan i IUI:s ”stiftelseurkunder” var det klart utsagt att institutet inte skulle ägna sig åt mindre och kortsiktiga utredningar av rutinkaraktär eller åt serviceverksamhet, vilket bäst kunde skötas av organisationernas egna kanslier. Ett kort tag senare gjordes också klart att institutet inte skulle befatta sig med något som kunde betraktas som politisk propaganda. Edström hade fått som han ville.

IUI ETABLERAS SOM EN UNIK PRIVAT FORSKNINGSPRIVAT INSTITUTION

Kriget kom dock emellan och institutet drogs ändå in i mera kortsiktigt aktuella utredningar. Först med IUI:s tredje chef Ingvar Svennilsson blev det möjligt för institutet att förverkliga den identitet som nedlagts i urkunderna. Institutets

tidiga historia har beskrivits på annat håll.¹ Jag nöjer mig här med att kort säga att en rad chefer och seniora forskare har bidragit, bland dem Erik Dahmén, Jan Wallander, Ragnar Bentzel, Erik Höök, Lars Nabseth, Erik Ruist, Lars Wohlin, Bo Carlsson, Anders Klevmarcken och Bengt-Christer Ysander samt Pontus Braunerhjelm, som inte bara efter sina studier vid Genève-universitetet snabbt tog till sig IUI:s forskningstradition utan även med sin organisatoriska förmåga hjälpte till att avlasta chefen i ett forskningsinstitut vars hierarki bestod av en portfölj forskningsprojekt som ständigt ändrades. Under åren har dessa forskare bidragit till att utveckla och etablera IUI:s unika forskningstradition. En rad starka ordföranden från industrin, bland dem Sigfrid Edström, Ernst Wehtje, Marcus Wallenberg, Erland Waldenström, Curt Nicolin och Håkan Mogren, skyddade hela tiden institutet från kortsiktig påverkan utifrån. IUI var en konstruktion med få motsvarigheter. Frågan är också om någon annan svensk forskningsinstitution inom samhällsvetenskaperna har skolat fram forskare till så många professors-tjänster som IUI. Till detta kommer de många IUI:are som rekryterades till höga tjänster inom privat och offentlig byråkrati eller näringslivet.

EN UNIK, INNOVATIV INSTITUTION – EN ALTERNATIV PRIVAT AKADEMI

IUI blev en alternativ och konkurrerande privat akademi inom samhällsvetenskaperna. Respekt för vetenskaplig tradition, generöst tilltagna resurser och frihet från såväl akademisk byråkrati som inkräkthet gjorde det möjligt för institutets forskare att under tillräcklig tid ägna sig åt såväl traditionella vetenskapliga forskningsuppgifter som udda och djärva projekt som aldrig kunnat föras fram i den dominerande akademiska forsknings- och finansieringsmiljön.

Inriktningen var empirisk och styrd av problem hämtade ur verkligheten, och ett viktigt studieobjekt, produktionen och näringslivet låg nära och tillgängligt för direkt observation. Men dörrarna var öppna för såväl teori- som metodutveckling och IUI:s forskning kom med tiden att täcka det mesta som nationalekonomer har sysslat med. Jag tror denna öppenhet, tillgänglighet och bredd lockade de flesta forskare som kom till IUI, inte bara att de fick bättre finansiella villkor än de som gick till universitet och högskolor. En unik, annorlunda och innovativ forskningsmiljö växte fram i gränstrakterna mellan produktionen och akademierna.

Så grundlades IUI:s forskningstradition. Det var viktiga problem som skulle studeras, och vilka som skulle tas upp hade IUI:s styrelse synpunkter på. Den tradition jag tog över var att styrelsen formellt beslutade i frågan vilka problem

¹ Se Henriksson (1990).

som skulle adresseras, vilka projekt som skulle finnas i institutets forskningsportfölj och därefter lämnade över till institutets chef och forskare att utan vidare inblandning formulera problemet och genomföra projektet. I praktiken kom de flesta förslagen på nya projekt, dock inte alla, upp på initiativ av forskarna själva. Detta blev vanligare allt eftersom institutet blev mer beroende av extern finansiering. Styrelsens stora engagemang tyckte jag var en bra ordning. Institutet fick in en frisk fläkt från verkligheten och hölls på avstånd från den alltför vanliga akademiska inställningen att forskningsproblemen enkom skulle sökas inom ramen för den ekonomiska teorivärlden. Den synpunkten hade industriledare inte någon förståelse för. Frågan om val av metoder och verktyg lade de sig däremot inte i. Det valet ankom på IUI:s forskare efter det att beslut fattats om vilket problem som skulle behandlas. Saknades verktyg fick forskarna utveckla nya. Detta innebar ofta att verktyg måste hämtas från andra discipliner än nationalekonomin och att ett antal tvärvetenskapliga projekt, som i de reguljära forskningsstiftelserna skulle ha betraktats som icke forskningsbara, rullade i gång. Det innebar också att IUI måste bemannas med forskare med mycket olika bakgrund och kompetens.

IUI:s projektportfölj ändrade sig ständigt allteftersom projekt avslutades, ofta radikalt. IUI utvecklade därför aldrig en väldefinierad specialitet med många forskare som sysslade med samma problem. Problemen skiftade ju hela tiden och krävde utvecklandet av nya verktyg. Detta var i linje med den tvärvetenskapliga forskningstradition som grundlagts vid IUI redan på 1940- och 50-talen då institutet hade geografer, statistiker, företagsekonomer, sociologer och jurister i forskarstaben – även om ingen från början var medveten om att det var så det kallades. För industriledarna var det naturligt. All forskning inom industrin är tvärvetenskaplig.

Ett särskilt problem, som i första hand drabbade institutets chef, var att traditionen krävde att alla projekt som beslutades skulle avslutas med en publikation. Det skulle med andra ord inte finnas någon som helst möjlighet för utomstående att hävda att styrelsen, eller institutets chef, lagt ned ett projekt därför att för näringslivet negativa omständigheter kommit i dagen. Under min tid avvecklades heller aldrig något projekt som en gång beslutats.

FLERA MODELLER

Jag hade som chef på IUI förmånen att tillsammans med olika forskargrupper samtidigt både ha möjlighet och råd att utveckla tre olika ekonometriska modeller av den svenska ekonomin. Modellerna tog sin utgångspunkt i tre radikalt olika premisser om verkligheten: (i) en traditionell dynamisk sektorsmodell med tydliga såväl keynesianska som neoklassiska inslag som fanns under utveckling när jag

kom till institutet 1977, och som sedan en grupp under Bengt-Christer Ysander utvecklade till en av de elegantaste modeller av denna typ som konstruerats; (ii) en högaggregerad monetär modell som Bo Axell tog fram; samt (iii) en mikro-/företagsbaserad simuleringsmodell för hela ekonomin som jag själv ansvarade för. Vi använde alla tre modellerna i IUI:s Långtidsbedömning 1979 (*Att välja 80-tal*).² Den övningen var i sig själv inte utan interna konkurrensproblem. Modellerna gav olika svar på i stort sett varje fråga som ställdes till dem, vilket tydligt illustrerade vad *a priori*-förutsättningar betyder för resultaten av all analys, hur stor kalkylosäkerheten är samt inte minst hur lite vi vet när vi för politik, om vi inte fyller i med antaganden. Det som jag personligen uppskattade var att min styrelse uppfattade dessa modellexerciser som ekonomiskt-politiskt relevanta, inte som världsfrånvända akademiska abstraktioner. De förstod mycket väl att politiker och ekonomer tillsammans inte hade särskilt bra kontroll över den svenska ekonomin och de resultat man åstadkom med sin politik, och att man därför ofta begick grova ekonomisk-politiska misstag. Ett entydigt resultat från våra modellövningar var ju att mindre – inte mer – politik borde föras, åtminstone om man var angelägen att minimera oönskade sideeffekter av politiken.

För den som undrar hur ett litet forskningsinstitut med en forskarstab på runt 20 personer kunde hålla sig med tre modeller, varav två krävde betydande forskarresurser för att underhållas och utvecklas, skall nämnas att varje modell tagits fram för att underbygga analysen i helt andra projekt och att vi därför utnyttjade möjligheten till synergier.

Efterfrågan på utredningar med IUI:s stämpel var stor såväl från näringslivet som från det offentliga. Under min tid gavs flera tillfällen att växa oss stora genom att expandera ut i rutinforskning, någonting som snart skulle ha tvingat fram en uppdelning i avdelningar med särskilda chefer. Jag var emot sådan expansion och styrelsen likaså. Att konsultverksamhet inte skulle bedrivas på IUI hade noterats i protokollet vid flera styrelsesammanträden. IUI växte därför aldrig över den kritiska gräns där en chef och en biträdande chef/sekreterare med hjälp av flexibla projektgrupper kunde hålla ihop institutets mycket varierade agenda med forskare från olika discipliner. Den period som Bengt-Christer Ysander och Bo Carlsson, som biträdande chef, samtidigt var på IUI var för mig idealisk. Tyvärr för mig försvann efter ett tag båda till professorsstolar, den förre till Uppsala, den senare till Cleveland, Ohio.

---

² IUI:s långtidsutredningar var en totalekonomisk analys av den svenska ekonomins långsiktiga förutsättningar som togs fram i konkurrens med, och som alternativ till, de statliga långtidsutredningarna. Se Carl Johan Åbergs uppsats om just dessa långtidsutredningar i denna volym.

NÄRHETEN TILL PRODUKTIONEN

Ett viktigt inslag i IUI-forskarnas miljö var kontakterna med företagen och deras problem och den ökade och annorlunda förståelse för nationalekonomiska frågor som därmed skulle följa. Redan IUI:s grundare hade ju betonat betydelsen av att den svenska byråkratin tog till sig människor med sådana insikter. IUI-forskaren skulle tillbringa en tid på institutet, gärna skriva sin avhandling där, och därefter cirkulera vidare till olika uppgifter i samhället och med sin vidgade syn och erfarenhet bidra till en större förståelse för hur näringslivet fungerar. Politiskt återfanns IUI:s forskare med god spridning både till vänster och till höger om mitten. Detta var viktigt under den tid den svenska policymodellen stod högt i kurs.

Den svenska modellens umgängesprinciper omhulldades även av företagsledare när jag kom till IUI, men hade till stora delar tappat lyster mot 1980-talets slut. Allt eftersom den svenska ekonomin fick problem och allt eftersom marknadskrafterna bröt in i det svenska folkhemmet och den svenska modellens samförståndspolitik knakade i sina fogar ändrades därför den positiva inställningen. Att konsensusmaskineriet mellan fack, näringsliv och politik tappade i slagkraft var förmodligen bra för Sverige, men det hade negativa konsekvenser för IUI.

IUI SOM KOMPETENSFÖRSÖRJARE FÖR BYRÅKRATI, NÄRINGSLIV OCH UNIVERSITET

Under många år hade efterfrågan på industriellt kunniga ekonomer varit stor. Omsättningen av IUI-forskare var snabb, och detta förhållande innebar att forskare inte gjorde karriär på institutet. Någon gång mot slutet av 1980-talet gjorde jag en överslagsberäkning, som visade att under IUI:s femtioåriga historia omsattes forskarstaben nästan helt under en tioårsperiod. IUI-forskarna försvann också åt olika håll. Jag gjorde samtidigt en grov beräkning över vart de under årens lopp tagit vägen och fann att de relativt jämnt fördelade sig med en fjärdedel var på den privata och den offentliga byråkratin samt till näringslivet och akademierna. Att IUI:s roll som en slagkraftig forskarmiljö och som en utbildande akademi uppfattades som betydelsefull illustreras inte minst av att Bengt-Christer Ysander, inför bildandet av Fackföreningsrörelsens Institut för Ekonomisk Forskning (FIEF) 1985, frågade mig om han fick berätta för LO-folket hur IUI, inte bara var organiserat utan även hur det fungerade. Man kan tycka att det vore lätt att observera utifrån, men så enkelt var det inte.

Det stora intresse som industrins företrädare visat för sakliga utredningar om näringslivets och ekonomins tillstånd under min första tid som chef för IUI svalnade så småningom, allt eftersom marknaderna tog den reella makten från både parterna och staten och allt eftersom nya och unga företagsledare i internationella

storföretag började dominera i näringslivet. Det var företagsledare med en ny syn på politik och ekonomi. De ansåg sig kunna klara sig och sina företag bra på egen hand. I den svenska politikens bakvatten betraktades nyttan av brett definierad forskning inom samhällsvetenskaperna inte längre som lika viktig för industrin. Den respekt för nationalekonomernas insikter som man tidigare visat naggades också med tiden i kanten. Detta innebar att IUI:s exklusiva ställning som privat akademi med egen finansiering och en helt egen forskningsagenda sakta försvagades. Beroendet av extern forskningsfinansiering från reguljära källor ökade. Forskarnas framtida arbetsmarknad begränsades därmed allt mer till den akademiska och det styrde också över deras forskningsinriktning mot en tydligare meritering för akademiska tjänster.

Därmed blev innovativt akademiskt entreprenörskap i IUI:s regi svårare att både finansiera och upprätthålla. Risken att traditionell nationalekonomisk forskning skulle bli dominerande ökade betänkligt. Näringslivets företrädare hade nämligen haft, och hade fortfarande, en rationellt grundad anledning att ta initiativ till att stödja ekonomisk forskning inom för dem viktiga områden, forskning som inte ägnades uppmärksamhet på universiteten. Sannolikheten är däremot betydligt lägre att de någon längre tid skulle intressera sig för att med tid och pengar stödja en verksamhet som bara var en kugge i det akademiska forskarmaskineriet.

REFERENSER

- Dahmén, Erik och Gunnar Eliasson (red.), *Industriell utveckling i Sverige – Teori och verklighet under ett sekel*. Stockholm: IUI.
- Eliasson, Gunnar (1967), *Kreditmarknaden och industrins investeringar*. Doktorsavhandling. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Eliasson, Gunnar, Bo Carlsson, Bengt-Christer Ysander, Bertil Holmlund, Ewa Christina Horwitz, Märtha Josefsson och Jan Södersten (1979), *Att välja 80-tal. IUI:s långtidsbedömning 1979*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell International.
- Henriksson, Rolf G. H. (1990), *Som Edström ville – Hur IUI blev till*. Stockholm: IUI.
- Schumpeter, Joseph A. (1942), *Capitalism, Socialism and Democracy*. New York: George Allen & Unwin.
- Åberg, Carl Johan (2009), "Långtidsutredningarna – en blandekonomins spegel". I denna volym.

FÖRFATTARPRESANTATION

Gunnar Eliasson är född 1937 och professor emeritus i industriell ekonomi/dynamik vid Kungliga Tekniska högskolan i Stockholm. Han var chef för IUI 1976–94 och dessförinnan avdelningschef/chefsekonom på Sveriges Industriförbund. Hans forskning handlar om företagens ekonomi och management, kompetenskraven på den nya ekonomins arbetsmarknader samt entreprenörskap och ekonomisk utveckling. Han har under många år utveckl

lat en företagsbaserad simuleringsmodell för hela den svenska ekonomin.

Gunnar Eliasson har en omfattande vetenskaplig publicering inom nämnda områden. Han disputerade och blev docent 1968 vid Uppsala universitet på avhandlingen *Kreditmarknaden och industrins investeringar*, författad vid IUI. Bland Eliassons monografier kan nämnas *Business Economic Planning – Theory, Practice and Comparison* (John Wiley & Sons, 1976), *Firm Objectives, Control and Organization – the Use of Information and the Transfer of Knowledge within the Firm* (Kluwer, 1996). Han har varit redaktör för ett antal konferensvolymmer, bland dem *Industriell utveckling i Sverige* (IUI, 1980, med Erik Dahmén), *The Dynamics of Market Economies* (1986, med Richard H. Day) och *The Markets for Innovation, Ownership and Control* (1993, med Richard H. Day och Clas G. Wihlborg). De båda senare publicerade av North Holland och IUI.

Tillsammans med sin hustru Ulla Eliasson författade han *Företagandets konst* (City University Press, 1997) om konstmarknaderna i renässansens Norditalien.